

Els ulls d'en Martin

No sé qui trobarà aquesta nota. Per aquest aeroport internacional passa molta gent. Abans de tornar la clau he agafat la llibreta amb quatre fulls i el bolígraf que l'hotel posa a disposició dels usuaris i ho he guardat dins la motxilla. La gent ho fa això d'agafar les coses dels hotels: els papers, els sobres, les miniaturesses de sabó, els casquets de bany. Els papers em serviran per escriure aquesta nota abans no surti el meu vol. Quan s'esgotin els quatre fulls s'acabarà la història. La meua i la que quedarà escrita. Tampoc no està clar que algú la llegeixi. Qui la trobi damunt aquesta taula de l'Espressamente, una cafeteria de l'aeroport, pot fer fet dues coses. La primera, tirar-la a la paperera. Tal vegada el cambrer, quan retirarà la tassa amb les restes del sobret de sucre i la cullera mostosa arrugarà els fulls i els tirarà al fem. Però tal vegada després de marxar jo s'ha assegut, (o se seurà, tenc problemes amb els temps verbals i no sé si he d'escriure en futur o en passat) un altre viatger a la meua taula. No és de les que estan més brutes, i no hi ha gaire a on triar, que a aquesta hora, l'aeroport és pleníssim de gent. Executius amb ordinador i tot. Què còmode deu ser treballar amb un portàtil aquí. Jo, de moment, m'estic conformant escrivint a mà a la llibreteta de l'hotel. El bolígraf és còmode i em permet fer la lletra clara. No sé què passarà quan hagi escrit dues o tres pàgines més. Aprofitaré els fulls per davant i per darrere.

No m'ha anat bé aquest viatge. Havia de servir per tancar ferides, i n'ha oberta una de molt complicada. Tant, que ja no es tancarà mai més. Per això me'n vaig. He canviat el bitllet. No tornaré a la meua ciutat. Ja m'hi poden esperar asseguts que no em veuran el pèl hi tornaré per ara. MAI. NO HI HE DE TORNAR MAI. Després d'haver comès un crim fet el que jo he fet, una persona no pot tornar a casa i donar una besada a la parella i dir carinyet, les coses no han sortit com jo volia. He fracassat. He fracassat no ho sé escriure, però tampoc no ho sé dir. I em sembla que és per aquest dèficit que tenc que no he estat capaç de fer acabar bé les coses. No he estat capaç d'admetre que quan no es pot no es pot. Ja han anunciat per quina porta surt el meu vol. D'aquí a vint minuts embarcaré cap a un aeroport on ningú no m'espera. És curiós. No ho he fet mai, això, ni quan vivia a la clandestinitat. Ho considerava sospitosos canviar un vol a darrera hora. La meua parella anirà a rebre'm a una terminal. Aparcarà el cotxe al pàrking i quan als lluminosos anunciïn l'arribada del meu vol es començarà a inquietar. Sortiran persones. Cercarà el meu rostre a la cara de cada viatger. I quan surti l'últim de tots li demanarà d'on ve i si hi queda algú a l'altra banda de la porta opaca. Sempre hi ha una darrera maleta i un viatger que l'espera neguitós. No seré jo. Demanarà explicacions. Els de l'aeroport comprovaran que no he embarcat. No li podem dir res més, ho sent. Silenci.

Els executius continuen escrivint amb els seus portàtils. Petits. Lluminosos. Amb connexió inalàmbrica a internet. Una meravella. A mi encara em queden unes quantes pàgines per escriure la història que potser ningú no llegirà. La mà em comença a fer mal i les línies es torcen. Si tingués un animalet d'aquests això no em passaria. Amb tot, pens que el lector o lectora accidental encara ho entendran. Tot anava bé. La persona que m'havia d'acompanyar es va presentar el dia i l'hora convingudes. Vam encaixar les mans. Vam parlar poc. Em va fer

Els ulls d'en Martin

pujar a un cotxe pràcticament nou i em va dur a una platja deserta a aquelles hores del matí. El sol just guaitava a l'horitzó i el joc d'ombres damunt l'arena era un poc esgarriós. Ombres

fredes. En teoria és allà on havíem de verificar el pacte. Jo tenia tots els papers a punt, i ell em sembla que també, però no vam tenir temps per comprovar-ho. Aquesta persona, l'enviat, l'intermediari, l'interlocutor, l'home de pau, va cometre un error. Un error que em va fer mal. Un error que em va fer mal i jo no li vaig poder perdonar. Va dir unes paraules que no hauria d'haver pronunciat mai. Va travessar una línia que no va veure. Ningú no l'havia avisat? Ningú no li havia dit a aquest coi de paio que això no ho podia fer? Ningú. ~~I per això va morir.~~ I per això el vaig matar. Ell no em podia dir de cap manera que els meus ulls li recordaven els ulls d'en Martin. Perquè l'havia de nomenar en Martin? En Martin no, en Martin deixau-lo descansar en pau. És mort en Martin, i ara aquest ~~desgraciat~~ tio també ho està mort. Va dir Martin i jo vaig començar a bullir. El meu cervell. Les venes a punt de rebentar. La ruleta que girava dins el meu cap. No era el seu dia, ahir. No. Ell va dir Martin. Somreia. Els teus ulls em recorden els ulls d'en Martin, saps?. T'ho han dit mai, que us semblaveu molt? El trobaran estès bocaterrosa a l'arena de la platja. Tal vegada ja l'han trobat. La policia començarà a investigar. Es preguntaran qui és aquest paio. No sabran què li ha passat fins que no girin el seu cos i hi trobin una ferida inciso-contusa a l'alçada del cor. I el cor no hi serà perquè se l'hauran menjat les gavines que ens rodejaven com un estol maligne. El meu punyale, sempre esmolat. Una ganyota de dolor. O era sorpresa? Tardaran a sebre que era un dels seus en missió secreta. La seua identitat és falsa. Aquell imbècil no m'havia de nomenar en Martin. El meu germà. El meu germà bessó. El meu germà bessó que va morir. El meu germà bessó que va morir per un error. El meu germà bessó que va morir per un error perquè em cercaven a mi. Perquè la bomba era per a mi. Perquè jo havia de ser la víctima de l'escamot paramilitar que ens cercava per anihilar-nos. En Martin, el meu germà bessó havia de ser aquí, assegut a la taula de la cafeteria de l'aeroport observant com les persones van i venen en busca d'una porta per on embarcar. Una porta que els ha de dur dins un tub que els conduirà dins un avió i que tal vegada no arribarà mai a la destinació desitjada. En Martin no hi és. Fa deu anys que no hi és. Els estúpids paramilitars ignoraven van posar la bomba al cotxe equivocat. Me'n vaig anar a l'estranger. Ara sóc a l'estranger. L'estrangeria viatja amb mi. ~~Em vaig ocultar.~~ La fosca és la meua condició. Tenc una identitat que no és la meua. Els paramilitars van ser detinguts i nosaltres vam ser desactivats. Ahir a primera hora, a la platja, havíem de parlar d'alguna cosa relacionada amb allò que va passar entre nosaltres. Encara hi ha comptes per ~~passar~~ arreglar. Ens havíem de normalitzar. Documents per esborrar el passat. I ell em va dir que m'assembla en Martin. Déu meu! Em queden cinc minuts per l'embarcament. Crec que ja ho he comptat tot. La meua parella denunciarà la meua absència. La policia li dirà que no existesc. Que el meu nom no és a cap registre. Ell dirà que sí. ~~Era,~~ És la meua dona. No hi és aquest nom al registre, senyor. Té alguna fotografia? De la cartera traurà aquella foto que ens vam fer a Cerdanya i on estem tan somrients tots dos. Les cares molt juntes. El vent em fa volar els cabells. Ell posa les dents de conill i somriu. La policia farà fotocòpies. Obrirà un expedient amb el meu nom fals i cercaran una persona que no existeix. Punt.

Els ulls d'en Martin

Encara que pens que ara cremaré el paper perquè el nom de l'hotel imprès als fulls seria una pista massa gran per la policia. ~~Què inútil que som!~~ És que una ha de pensar en tot... Hauré d'anar a l'estanc a comprar una capseta de mistos.

València, 7 de juny de 2009

Confessions